

Я не народилася чудовиськом.

Люди цього не пам'ятають. Жорстокі глузливо посміхаються й розповідають, що я — демонське поріддя. Гадають, що ці слова мене засмутять, та вони ближчі до істини, ніж самі підозрюють.

А добрі брешуть.

— У тебе милостиве серце, таке, як у твоєї сестри, — кажуть вони отим жалісливим тоном. — У глибині душі ти прекрасна, як і твоя сестра.

Я нічим не схожа на сестру.

На островах її народження стало легендою. Чимало людей приходять із ближніх та дальніх країв глянути на її красу, і наші сусіди заробляють непогану копійчину, оповідаючи історію про те, як сімнадцять років тому, посеред ночі під місячною райдугою, перед нашим батьком постав страхотливий вибір: урятувати дружину, що помирала на побитій міллю постелі, чи новонароджену дочку, чиї рожеві щічки, шовковисті кучерики й божественне сяйво вже тоді полонили кожного, хто її бачив.

Ада обрав дружину. Висмикнув мою сестричку з рук повітки й побіг у джунглі, щоб віддати її в жертву Анмі, Відьмі-Демониці. Отам, на пласкому камені поруч із кривим деревом, він і покинув мою сестру на смерть.

Та навіть немовлятком вона сяяла золоте світло, що так сильно причарувало Відьму-Демоницю, аж та не змогла її пожерти. Тож наступного дня ада знайшов мою сестру там, де й залишив, — вона сміялася й співала між пташок і жабок. Отак вона до нас і повернулася.

Ця історія нагадує казку, тому селяни люблять її переповідати. Але ж вона не пояснює, що сталося з моїм обличчям... Бо *насправді* все було не так.

Це чиста правда, що від самого народження моя сестра сяяла так, що затьмарювала зірки, а її усмішка могла розтопити й найчерствіше серце. Чиста правда й те, що перед адою постав жахливий доленосний вибір. І щоб урятувати мою матір, він дійсно спробував віддати в жертву дитя. Та не мою сестру він відніс до джунглів.

То була я.

РОЗДІЛ 1

Ані місяць, ані місячна райдуга народження моєї сестри не бачили. Попри оповідки, вона з'явилася на світ пізнього ранку, майже опівдні. Я це пам'ятаю, бо сонце було мені у вічі, і сліпучі промені кололи шкіру, допоки я облялася потом.

Я була дуже маленькою і гралася надворі — тицяла патичком мурашок, що заповзали на щиколотки. І тут сонце зненацька поблякло, а я почула крики. *Мамині* крики.

Спочатку ледь чутні. Загуркотів грім, поглинаючи силу її криків. Гучні розкоти в небі мене не лякали, я вже звикла до мінливих острівних вітрів і низького завивання, що линуло від джунглів уночі. Тому й залишилася, навіть коли з неба ринув дощ, а кури побігли ховатися. Курява під ногами перетворилася на болото, тепле й вологе повітря вистигло. Вода сягнула щиколоток, і мурашки потонули.

Ада казав, щоб я не заходила досередини, доки мене покличуть, але злива дужчала. Дощ падав стіною, промочував сорочку й сандалі, а ще тарабанив по голові. Це було боляче.

Я скинула сандалі, вилізла дерев'яними сходами до нашого будинку й забігла на кухню. Струсила дощові краплі з волосся й спробувала зігрітися біля вогню, але від нього лишилося тільки кілька жаринок.